

A large, intricate black and gold decorative scrollwork element on the left side of the cover, featuring swirling patterns and floral motifs.

Торґні Ліндґрен

Переклад Наталі Іванчук

Віссавія

*Переклад видано за підтримки
Шведської ради з питань культури*

*The cost of this translation was defrayed
by a subsidy from the Swedish Arts Council*

**SWEDISH
ARTS COUNCIL**

Torgny
LINDGREN

BAT SEBA

NORSTEDTS

Торгні
ЛІНДГРЕН

ВІРСАВІЯ

*З шведської переклала
Наталя Іваничук*

ЛЬВІВ

УДК 821.113.6
Л-59

Торгні Ліндгрєн

ВІРСАВІЯ

Роман

З шведської переклала Наталя Іваничук

Перекладено за виданням:

Torgny Lindgren

Bat Seba

ISBN 978-91-1-308136-6

© *Torgny Lindgren 1984*

Norstedts, Stockholm 2010

www.norstedts.se

Роман шведського письменника Торґні Ліндґрена — це старозаповітна історія про дружину царя Давида й матір царя Соломона Вірсавію — звабливу жінку, пристрасну коханку, а часом — підступну й винахідливу царицю інтриг. Тут ви відчуєте аромат біблійної історії, настояний на пристрастях і крові; атмосферу неприборканої жаги й непереборного кохання; тут перед вами постануть відверті подробиці одвічної підклимної боротьби за вплив і владу.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

Bat Seba © Torgny Lindgren,
first published by Norstedts, Sweden, in 1984.
Published by agreement with Norstedts Agency
© Наталя Іваничук, український переклад, 2020
© «Видавництво Анетти Антоненко», 2020

ISBN 978-617-7654-52-9

Моїм дітям

*Це найперша історія, яку я почув
у своєму житті. І тепер розповім її вам.*
Торгні Ліндгрєн

Сафан служив при дворі царя Давида. Невеликий на зріст, але широкий у плечах, з довгим волоссям; він був добрим бігуном і часто грав цареві на кіннорі.

Вони вдвох стояли на даху царського палацу, і тієї миті, коли цар побачив Вірсавію, Сафан також її помітив; він опанував мистецтво слідувати за примхливим поглядом маленьких, примружених очей, але значно прискіпливіше за царя.

Вона вийшла у двір позаду будинків, де жили царські стражники, хелефеї та фелефеї. Жінка щойно викупалась і витиралася великим лляним рушником, волосся розвівалося на вітрі. Навіть Сафан, який іще не відав, що таке жадання жіночого тіла, відразу збагнув, яка вона приголомшливо вродлива. Цар хтиво потягнувся великою головою, ніби хотів наблизитися до неї і вдихнути її пахощі, вловити м'які звуки частин її тіла, які дотикалися одне до одного, його дихання стало важким і хрипким.

На відстані польоту стріли, подумав Сафан, сам не знаючи, звідки зринула така думка. Готуйся, дочко: віднині забудь і свій народ, і свій дім задля того, щоб цар насолоджувався твоею красою. Бо він твій пан, і судилося тобі впасти перед ним ниць.

— Вона має крила? — запитав цар. — Її голова в осяйній короні?

— Ні, — відповів Сафан, звичний до царевих дивних запитань, не зрозумілих пересічній людині. — Немає у неї ніяких крил. Вона така, якою ти її бачиш.

— Приведи її до мене, — звелів цар.

Він усе ще стояв, нахилившись і пильно вдивляючись у жінку.

— Що я маю їй сказати? — запитав Сафан.

Але цар не відповів, нетерпляче похитав головою, що означало: кажи, що хочеш, скажи, що, побачивши її, цар заслабнув і йому підігнулися ноги, скажи, що цар велить відшмагати її батогами, закидати камінням і спалити на вогнищі, якщо вона не послухається, скажи їй правду!

Сафан узяв з собою двох царських стражників — він знав, що жінки зневажають недорослих юнаків; якщо вона має чоловіка, то його, мабуть, доведеться убити, а якщо коханця, то тим більше. Цар наче мала дитина, зворушено подумав Сафан. Його переповнюють почуття. У його серці надто багато ніжності й любові. Він на понад тридцять років старший за мене, а мені іноді здається, ніби він моє дитя.

Оця безрозсудна погоня за святістю.

Вірсавія розчесала волосся, почепила над скронею жовту квітку ясмину, вдягла на шию золотий ланцюжок, накинула на плечі червоний плащ, покрила голову. Сафан зі стражниками чекав біля воріт, вона змушувала їх чекати, змушувала чекати царя Давида.

Нарешті вона вийшла і звернулася до чоловіків, чиї кременні плечі прикривали позолочені обладунки, мечі звисали уздовж стегон, схожі на величезні чоловічі прутні.

— Чи гарна я? — запитала Вірсавія несміливо й довірливо.

— Ти неймовірно вродлива, — запевнив її Сафан своїм смішним пискливим хлоп'ячим голоском.

Цар, коли вони з Вірсавією піднялися до нього, сидів на невисокому ослоні зі слонової кості; він ворухнувся, і шкіряні ремені рипнули під ним.

Він довго дивився на неї, не лише пожадливо, але й злякано, чи, може, складав їй ціну, як прицінювався до сил філістимлян перед битвою під Кеїлем. Вона зняла з голови покривало, огорнула ним праву руку.

— Як тебе звать? — нарешті запитав Давид.

— Її звать Вірсавією, — послужливо відповів замість жінки Сафан. — Її муж — Урія, герой, хоробрий воїн. Хетянин.

Цар помахом руки відіслав стражників геть, хотів побути з нею наодинці. Сафан став за два кроки позаду Вірсавії, він бачив, як вона тремтить.

— Ти німа? — запитав цар.

— Вона не звикла розмовляти, — сказав Сафан. — Вона жінка боязка й сумирна.

— Що велиш сказати? — озвалася Вірсавія.

Вона сторожко підвела голову, глянула на царя; його шорстке кучеряве волосся сягало плечей, він сидів, нахилившись уперед й упершись ліктями в коліна, голову теж витягнув уперед, як хижий птах, та він і був схожий на хижого птаха.

— Скажи, що для тебе невимовна честь стояти перед царем, — підказав Сафан.

— Неймовірне диво для мене опинитися перед ликом мого повелителя царя, — промовила Вірсавія.

Її голос був глибокий, ледь хрипкуватий, особливі співочі інтонації свідчили, що народилася вона в гірському селі на півдні або ж її мати походила з південних країв.

— Скільки тобі років? — запитав цар дивно глухим і стерплим голосом.

— Дев'ятнадцять. Урія викупив мене в мого батька Еліама, коли мені виповнилося тринадцять. Тоді він ще не знав, якою красунею я виросту.

— Вмієш танцювати?

Вірсавія намагалася перехопити його погляд з-під примружених очей, але щілинки були надто вузькими, здавалося, цар стеріг свій погляд, наче безцінний скарб.

— Я танцюю для Урії. Він п'є вино, а я танцюю.

— Танцюватимеш для мене, — насуплено й хрипко промовив цар.

Сафан приніс свій кіннор, прихилився до стовпа біля царського ослона, приставив інструмент до стегна, лівою рукою підтримуючи трикутний корпус, поволі торкався струн, налаштовуючи ритм; музика, мов священний елей і пташиний спів, лилася з-під його правої руки. Граючи, Сафан дивився на царя, на бідолашного царя з порожевілим від хвилювання обличчям. Видно було, як з ним щось відбувається, він був схожий на звіра, що потрапив у тенета. Сафан відчув майже непереборне бажання підійти до нього, погладити по волоссі, притулити його голову до своїх грудей, ніжність накопилася на нього задушливою хвилею.

Ні, вона аж ніяк не танцівниця. Рухалася повільно, майже незграбно, ноги човгали по кедрових мостинах підлоги, вона раз по раз здійсмила догори руки, перепускала між пальцями важке, лискуче волосся, ніби воно могло додати легкості й пориву танцеві, який був їй непідвладний, її живіт і стегна мовби сковувала цнота.

Та коли Сафан прискорив ритм і його пальці швидше стали перебирати сплетені верблюжі струни, її плащ із шурхотом і сичанням нарешті спав додолу, і той звук, підсилений хвилюванням, вихопився відлунням з горла й напіврозтуленого рота царя. Сафан — єдиний, хто здатний був, стежачи за очима царя, витлумачити його погляд, — бачив, як Давид спершу пильно придивлявся до обличчя Вірсавії, а потім до її лона, як його проникливий погляд блукав між цими двома полюсами: між обличчям з густим рум'янцем і лоном, укритим чорними, блискучими кучерями; всім своїм розпашілим від жаги еством цар мовби намацував уши, які пов'язували б личко й лоно, дух і плоть, шукав способу поєднати й сплавити їх воедино.

Раптом цар, можливо, наляканий натиском почуттів і боячись, що вони розірвуть його зсередини, гостро скрик-

нув, повеліваючи Вірсавії припинити танець. Вона миттю завмерла, важко дихала, дивилася на царя засоромленим і водночас сповненим надії поглядом, як дивляться діти в очікуванні хвали чи огуди; долоньями підняла груди, хоча їх не було потреби підтримувати.

Голос царя звучав так само глухо, напружено — з мукою.

— Ти принесла пожертви?

— Так, мій царю. Принесла.

Кожний, хто торкнеться чогось нечистого, сам стане нечистим, подумав Сафан, і, залишаючись нечистим до самого вечора, повинен випрати свій одяг й умитися у купелі.

Нечистим?

То цар наказав Сафанові — для більшої певності — принести в жертву Господові двох молодих голубів. Господь жив унизу царського двору, у наметі-скинії. Сафан мав купити голубів у сліпого голуб'ятника, біля халуп фінікійців, й особисто віднести священникам, бо жіноче лоно ніколи, ніколи не буває достатньо чистим.

Коли вони zostалися самі, цар звелів їй підійти ближче, нахилився, обхопив її коліна і втулив голову поміж її безпомічних ніг, ніби шукаючи прохолоди чи тепла або просто захисту й затишку. Так вони стояли якусь мить непорушно, вона вже було подумала, що це, можливо, й усе, чого бажав цар, може, йому нічого більше не треба, але потім відчула, як він навалився на неї своїм важким тілом, закидаючи її назад. Вона миттю напружилась, щоб встояти на ногах, та більше щоб не дати царю упасти в такій скорченій, принизливій позі. Однак тендітна Вірсавія не мала сили опиратися, падіння було не уникнути. Падаючи, цар устиг вивільнити голову з-поміж її стегон; опинившись, зрештою, на підлозі, вони лежали поруч, його голова на витягненій руці зляканої Вірсавії; по її обличчі, очах та губах розсипалися його жорсткі кучері. Вона чула, як цар

нетерпляче, очманіло, охоплений жагою, зривав з себе одяг, раз по раз бурмочучи ім'я Господа, тканина тріщала й рвалася, вона вже вловлювала запах його поту.

Саме тієї миті повернувся Сафан, він уже розтулив рота крикнути, що купив голубів і що священники взяли дари, але завмер біля дверей, майже непомітний за колоною. Я спізнився, подумав він, я біг недостатньо швидко, священники ще не встигли принести голубів у жертву.

Цар узяв її, швидко й безжально, наче ворога, якого треба здолати; він був таким важким, стискав її так сильно, що вона відчувала, як усе в її нутрі прогинається і ледь не ламається; він закричав від болю, вдершись у її лоно, мовби не він, а його пронизав прутень. Вона докладала зусиль, щоб витримати натиск, смиренно його прийняти, допомогти цареві здійснити його наміри, бо ж вона лише річ для його невгнузданого кохання. Така вже суть кохання: бути річчю для вдоволення чиєїсь жаги.

Вона стиснула руками його гладенькі, напружені сідниці, відчуваючи долонями кожний порух його тіла. Цар Давид кохає мене, думала вона, тому так чинить. Тому так чинить, бо кохає мене.

Урешті його рот розтулився і з нього вирвався страхітливий, майже нестерпний рик — так він зазвичай горлав над поваленим ворогом, над велетом або ж народом, який вклонявся чужому богові, або над містом, багатим золотом і перлами, — а тоді скотився з неї, важкий, розморений, знеможений.

Вона чула, як цар відразу заговорив з Господом. Монотонно, понуро, жалібно; це нагадало їй співи, чутні зі шкіниї, де жив Господь. Сірувата й блискуча краплина слини звисала з його бороди.

Коли він урешті замовк, вона запитала:

— Ти розмовляв з Господом?

— Я завжди розмовляю з Господом. Лише він мене розуміє.

— Який він, Господь? — запитала Вірсавія.

— Як я, — відповів цар Давид.

Як я.

І Вірсавія подумала про те, як він щойно ледь не роздушив її, подумала про його відчайдушну пристрасть.

— Господь добрий, — повчально сказав цар. — Його любов безмежна.

«Він такий, як я? — подумала Вірсавія. — Що він вчинить з Урією? Що станеться зі мною?»

— І все ж я Його не розумію, — озвалася вона. — Хоч Його любов і безмежна. Любов незбагненна.

— Так, — погодився цар Давид, — любов незбагненна. Любов — це непевність і невідомість. Безмірна невідомість, яка лякає.

— І саме такий Господь?

— Так. Саме такий.

І, припавши губами до її волосся, він заспівав, зашепотів, забурмотів одну з тих пісень, якими завжди сповнював насолодою Господа, а заразом і душу Сафана:

*Господи, випробував Ти мене та й пізнав,
Ти знаєш сидіння моє та вставання моє,
думку мою розумієш здалека.
Дорогу мою та лежання моє виміряєш,
і Ти всі путі мої знаєш,
бо ще слова нема на моїм язиці,
а вже, Господи, знаєш те все!
Оточив Ти мене ззаду й спереду
і руку Свою надо мною поклав.
Дивне знання над моє розуміння,
високе воно, я його не подолаю!**

* У виділеному курсивом тексті тут і далі було використано фрагменти перекладу Псалмів Давида І. Огієнком (див.: <https://bible.ggwo.org.ua/?v=%D0%9F%D1%81+90.12&ver=ua>).

Сафан дивився на них. Вони лежали, тісно притулившись одне до одного, шепотілися, він чув їхні голоси, але не розбирав слів. Ось щойно цар видобувся з глибокого колодязя своїх почувань і тепер непорушно лежав, торкаючись губами вуха жінки. Сафанові жадалося опинитись на місці Вірсавії, він думав про неймовірний затишок, який відчував би, поклавши голову на царську руку чи обійнявши своєю тонкою, тендітною рукою важку голову царя. Дивовижно, як він, усього лише хлопчак, мав до царя батьківські почуття і водночас сприймав його за батька.

Цар Давид обернув голову й побачив Сафана. Царські очі звузилися так, що навіть Сафан не міг розпізнати погляду, що ховався у щілінках між повіками, навіть він не міг; обличчя царя протяла страшна судома.

«Я мав би йому заграти!» — подумав Сафан. Неможливо було витлумачити вираз Давидового обличчя, цар мовби поринув у власну незбагненність.

— Сафана! — крикнув він. — Скільки часу ти вже ховаєшся за колоною?

— Увесь час стояв, — голос Сафана тремтів від ніжності й зворушення. — Я усе бачив!

Тоді цар підвівся на лікті й дивним чужим, розпучливим голосом гукнув стражників. А коли вони миттю з'явилися, закричав:

— Хапайте його! Виведіть його в двір і зарубайте! І виколіть йому очі!

Сафан тільки й спромігся подумати: «І таке теж можливе, любов непостійна, мов вітер, лише непостійність існує на світі. Вона огортає, і сліпі прозрівають».

І він обернувся до царя, узяв свою душу й простягнув цареві на долоні, він не міг покинути царя, не сказавши хоч дрібки з того, що його переповнювало. Але й слова не видушив з себе, ані стогону.

Вірсавія мовчала.

За якийсь час цар Давид устав, не дивлячись на жінку, повернувся до неї широкою, трохи сутулою спиною, розправляючи на собі одіж, рухи його були обважнілі й упевнені, він наче хотів продемонструвати свою незворушність і безпристрасність, русяве кошлате волосся спадало на плечі.

Ось щойно вони майже зливалися в одне єство, його піт зволожував і холодив її шкіру, волосина з його бороди прилипла до її губ, але тепер його тіло раптом стало далеким, вона навіть трепетним голосом не посміла б його покликати, він видавався їй таким чужим, як статуя, витесана фінікійськими каменярами, вона навіть навряд чи усвідомлювала його людиною.

Потім підвелася й Вірсавія, підбрала з підлоги свій одяг, сама того не усвідомлюючи, наслідувала рухи царя: зсутулилася, наче несла на плечах тягар усього царства, ступала так, мовби кожний крок вимагав доленосного рішення, руки ж підносила спроквола, несміливо, ніби вони були закуті в мідні обладунки.

Блискавкою, ледь вловно, майнула задушлива думка, що цар заволодів нею, похазяйнував у її тілі, що вона дозволила йому себе заповнити, ніби була порожньою, досі не вживаною посудиною. Нутрощі скрутило болісною судою. Коли цар раптом обернувся і глянув на неї, Вірсавія низько схилила голову, мовби захищаючись, і неслухняними від ляку пальцями заходила поправляти розпущене сплутане волосся.

Негоже їй зомліти й виблювати в покоях царя Давида — на підлогу, на кедрові мостини.

* * *

Вірсавія повернулася у дім Урії. Стражники з грізними мечами відвели її, царське липке сім'я стікало по ногах; вона думала про бранців і про невільників — усіх переможених з похиленими головами, яких — бачила — вели вгору

сходами до царського палацу. Почувалася полонянкою, переможеною. Переможені не мають більше ніяких прагнень, думала вона, не мають мети й бажань, переможені вільні від сподівань і мрій, зневажені й вільні. Вільні бути бранцями.

Щоб не потрапити в залежність довіку, їй треба перемогти царя Давида.

Щовечора дощило, настала весна, місяць авів. Йоав з відважним військом тримав в облозі царське місто амонітів, Раббу. Урія був одним із тридцяти семи найвідважніших. Цар Рабби, Ганун, зневажив послів, яких Давид послав до нього з привітанням з нагоди сходження на трон, серед послів був і Урія. Ганун звинуватив послів у шпигунстві, обтяв, за кару, наполовину їхні бороди й обрізав одіж до самого паху. Тож Господь велів Давидові завоювати амонітські землі й вирізати амонітських дітей. Тепер Йоав з військом стояв під мурами стольного міста; волею Господа вони розграбували й спустошили землі навколо Хешбона й Мадаби, вбили десять тисяч воїнів, а три тисячі рабів відіслали в місто Господа, Єрусалим. Невдовзі військо Давида здолає мури й зруйнує місто, знищить амонітського бога, Молоха, щоб той ніколи більше не смів називати себе Господом, бо ім'я Господа насправді Ягве.

— Урія? — запитав цар Давид. — Хоробрий? Хетянин? Пошліть за ним! Пошліть гінця до стін Рабби, де стоїть мое військо! Скажіть воєначальнику Йоавові, що така воля Господа, аби він негайно велів Урії прибути до царя в Сіон!

Потім цар Давид наказав Севанії, сурмачеві, призначеному для виконання священних ритуалів, піти в дім Урії, до Вірсавії.

— Стерегтимеш її! — сказав він. — Пильнуватимеш, наче пастух найкоштовнішу в усьому Ізраїлі ягницю!

Коли Севанія уже вийшов з зали, коли вже намірився збігти сходами, цар гукнув його:

— Вона не сміє покидати свій дім, вона належить мені, я її завоював, вона моя полонянка, немає такої іншої!

Кроки Севанії стихли, і царя огорнув смуток, він хотів би опинитися на місці юного сурмача, хотів кинутися до її оселі і самому її стерегти, стати вільним від усіх зобов'язань, окрім упокорення: дивитись, як вона готується до сну, піднести чашу води до її ложа, лягти біля її порога, даючи зрозуміти, що вона його полонянка, прислухатися до її спокійного дихання, коли нарешті вона засне.

Вона перша жінка, думав він, вона зродилася відразу з рук Творця, не обтяжена народженнями й смертями, через які пройшов людський рід, вона зійшла з долонь Творця.

«Може, я сам вигадав Вірсавію? — думав він. — Може, вона з'явилася на світ тієї миті, коли я її побачив? Може, сила й жага в моїх очах покликали її до життя, виткали з повітря? Невже вона лише хмаринка, яка пропливає повз мене й ось-ось зникне?»

Він думав про своїх дружин, про своїх п'ятдесят двое дружин у жіночій обителі, про Авігею з Кармеля, і про Мааху, і про Хаггіту, і про Еглу та всіх решту, про запах їхніх тіл, їхнє тихе бурмотіння, а іноді й крикливі голоси, про їхню незграбність і хтивість.

Думка про Ахіноам пройняла його легким смутком. Вона народила цареві первістка, Амнона; вона допомогла решті царських дружин привести на світ інших його синів, вона ніколи не нарікала, якщо він іноді забував про її існування. Її чорне блискуче волосся посивіло, її ліва рука всохла від якоїсь невідомої хворості, насланої на неї кимось із численних дружин царя, й відмовлялася служити, вона втратила три зуби, а колись вони були міцні й білі, її верхня губа поросла густим чорним пушком. Смуток і скорбота споріднені з коханням, подумав цар. Ахіноам і Вірсавія. Перша й остання, постійність і плинність, істина й омана, ситість і голод.

Цар відчував, що мусить з кимось поговорити, та єдиним співрозмовником міг стати лише Господь.

Хелефеї і фелефеї з довжелезними списками й важкими мідними щитами, почепленими на ремнях через плече, супроводили його з царських палат, вони гадали, що він прямує до жіночої обителі, аби справити свої подружні царські обов'язки; вони ж, чекаючи на нього, зазвичай розважалися у великій нижній залі з невірницями, арамейські невірниці танцювали перед ними.

Але Давид пішов не до дружин, а в Господню скинію. Стражники відразу завважили, який знесилений цар, вони перезирнулися, розчаровано й багатозначно. Бо які розваги біля Господньої скинії? Хіба кинути кості чи подразнити жебраків, які завжди сиділи або лежали на каміняччі перед входом до намету. У найгіршому разі можна змусити до танцю й жебраків.

Давид розмовляв з Господом у внутрішньому наметі скинії, завішаному різнобарвним, пурпурово-блакитно-білим тканим гобеленом, — у найсвятішому місці Господньої оселі, де стояв ковчег Заповіту, де Господь, невидимий і недосяжний, сидів під крилами херувимів: там, на накривці ковчега, був Господній трон. Навскоси від себе Господь міг бачити золотий семисвічник і стіл для хлібних пожертв — круглих боханців і тонкої прісної маці.

Там лежали й невидимі хліби, які міг бачити лише сам Господь і лише Він відчував їхній духмян. То були найжертівніші хліби з-поміж усіх хлібів, які, за наслідуванням звичайних пекарів, благоговійно й урочисто замішували й нібито випікали над жертовним вівтарем. Уявні хліби, ілюзорні хліби, примарні хліби, хліби, котрі випікалися з самої лише святості і ні з чого іншого.

Запах ранішнього кадила й вечірнього жертовного спалювання сильно відчувався усередині, Давидові так і не вдалося звикнути до важкого, солодкавого диму, він

знав лише одне: Господь щодня потребує цієї дурманної пожегви.

Він уклякнув перед ковчегом, звів руки й погляд до Господнього трону під крилами херувимів, вслухався якийсь час у дихання Господа й тишу. А тоді почав розмову, мовлячи те, що він, а може, й Господь, давно знав напам'ять; він говорив тихо й скрадливо, мовби сам до себе, слова точилися поволі, ніби переходили вузьким містком над проваллям. Звернене догори обличчя було вмиротвореним і спокійним, майже таким, яким воно бувало, коли для нього грав Сафан.

Господи, не карай мене в гніві Своїм і не завдавай мені кари в Своїм пересерді, бо прошили мене Твої стріли і рука Твоя тяжко спустилась на мене... Від гніву Твого нема цілого місця на тілі моїм, немає спокою в костях моїх через мій гріх, бо провини мої переросли мою голову, як великий тягар, вони тяжчі над сили мої, смердять та гниють мої рани з глупоти моєї... Скорчений я і надміру похилений, цілий день я тиняюсь сумний, бо нутро моє повне запалення, і в тілі моїм нема цілого місця... Знесилений я й перемучений тяжко, ридаю від стогону серця свого... Господи, всі бажання мої перед Тобою, зітхання ж моє не схвалось від Тебе. Сильно тріпочеться серце моє, опустила мене моя сила, навіть ясність очей моїх, і та не зо мною...

Він знав, що Господь цінував нарікання й смиренність, ба навіть насолоджувався ними, Господь волів бачити людину такою, якою вона була насправді; цар говорив і щоразу стишував голос, переходячи на ледь чутний шепіт, не хотів, щоб Господь відчув могутність і владність його духу. Семисвічник освітлював його збоку, так що одна половина обличчя залишалася у тіні, а суворість, відвага, мужність і разом смиренність проступали виразніше, він бажав, щоб Господь бачив його саме таким.

До Тебе підношу я, Господи, душу свою, Боже мій, я на Тебе надіюсь, нехай же я не засоромлюсь, нехай не радіють мої вороги через мене! Поверни до мене свій лик, Господи, і спаси мою душу в милості Твоїй! Бо в гробі хто славитиме Тебе! Ті, що в гробах, не возноситимуть Тобі хвали!

Він не сумнівався, промовляючи ці слова: «Ті, що в гробах, не возноситимуть Тобі хвали! Хай Твої уста не сковує німота, не німуй зі мною, як Ти німуєш з погребенними!»

Тепер його обличчя вже не було спокійним, навіть у слабкому світлі семисвічника було виразно видно, як натяглася шкіра на випнутих вилицях і як від важких дум спохмурніло його чоло. Час переходити до справи, необхідну міру красномовства вже відміряно, не уникнути йому відвертості, хай навіть вона суперечитиме досі сказаному, — Господь однаково дізнається правду. Голос царя став зовсім тихим, бо ж Господь почує його звертання і без слів.

«Вірсавія, — промовив він. — Я оволодів нею і хочу володіти нею завжди. Господи, у мене перед очима стоїть, як Урія кохається з нею, і це нестерпно. Моє тіло безвольне, я опустився глибоко, туди, де немає дна. Чому Ти явив мені Вірсавію, щоб я її побачив?

Чому пронизав її світлом моїх очей?

Чому накинув мені цю злочинну пристрасть, цю муку?

Чому кинув мене у провалля пітьми, де править лише сатана?

Поверни мені свободу, дозволь і далі бути царем!

Я бачу перед собою Урію, Господи: він ловить губами її соски, він упивається вологістю й солодом її лона, він терзає пальцями її плоть, це нестерпно, він пожирає її, як вовк пожирає свою здобич. Коли Урія повернеться з перемогою, розбивши війська Аммона, він знову й знову злягатиметься з нею, засліплений хіттю й шаленством,

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.